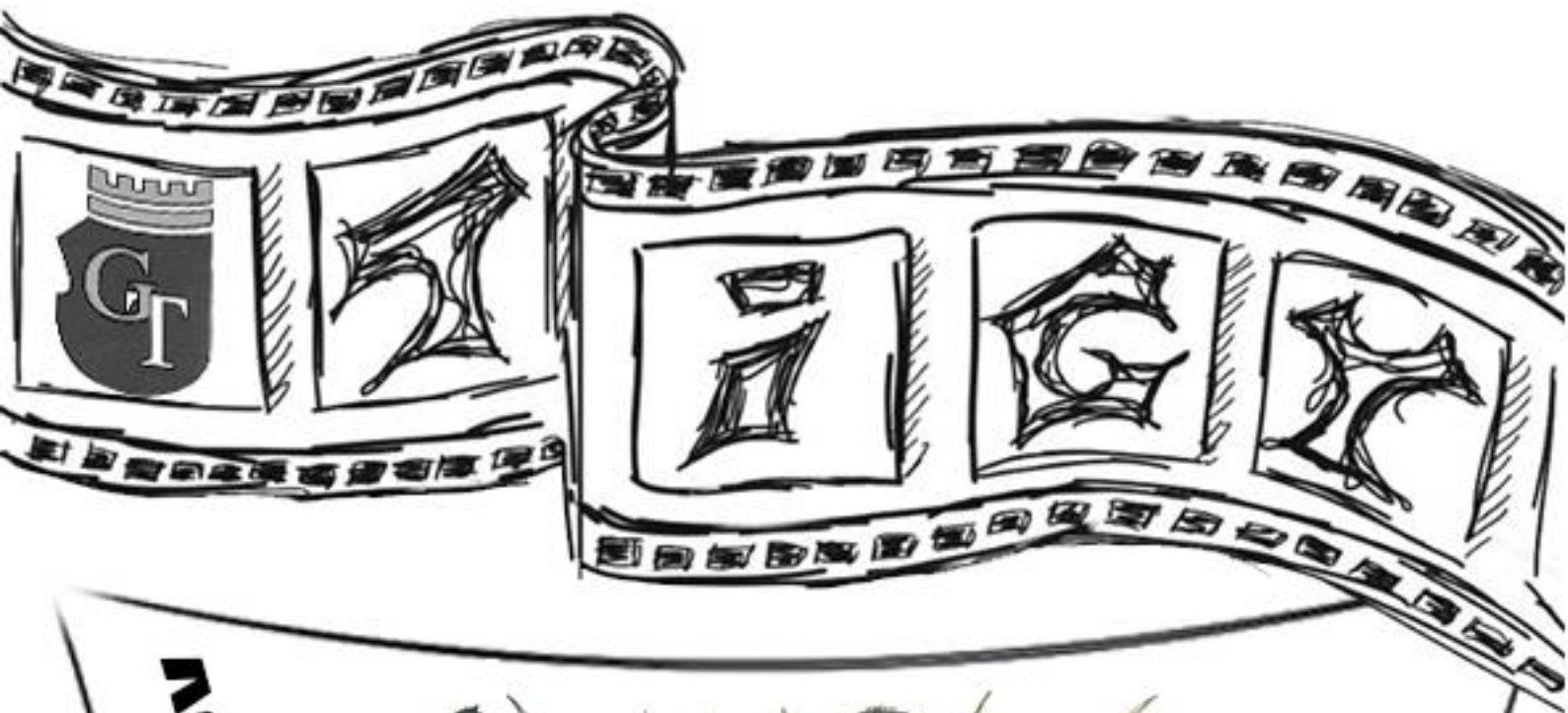
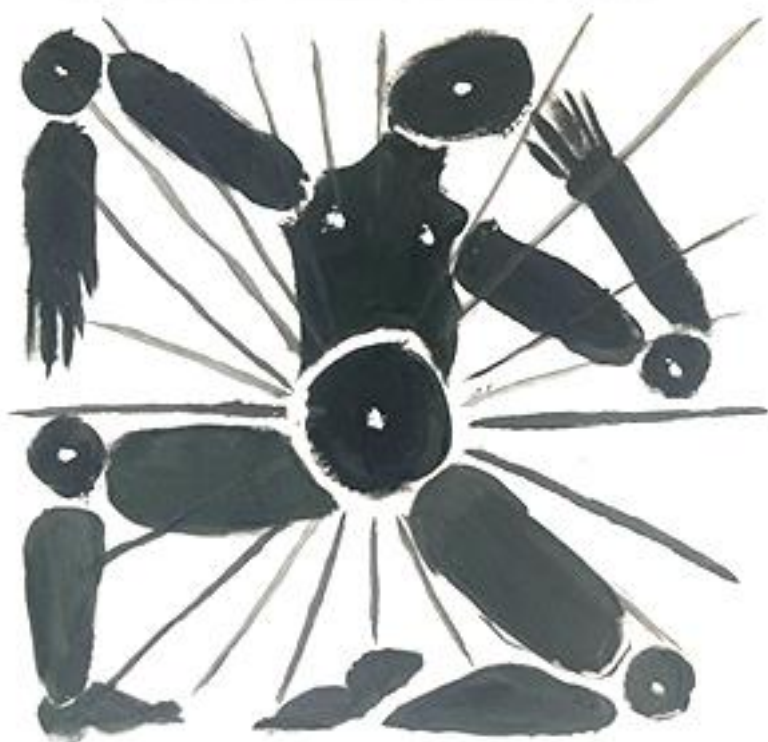
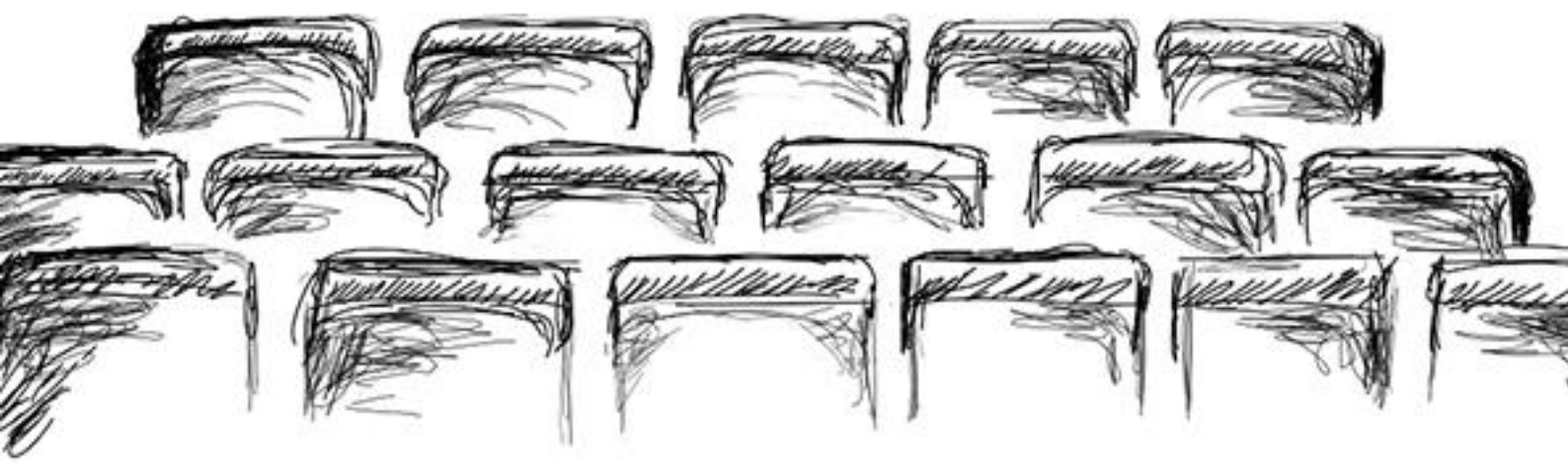

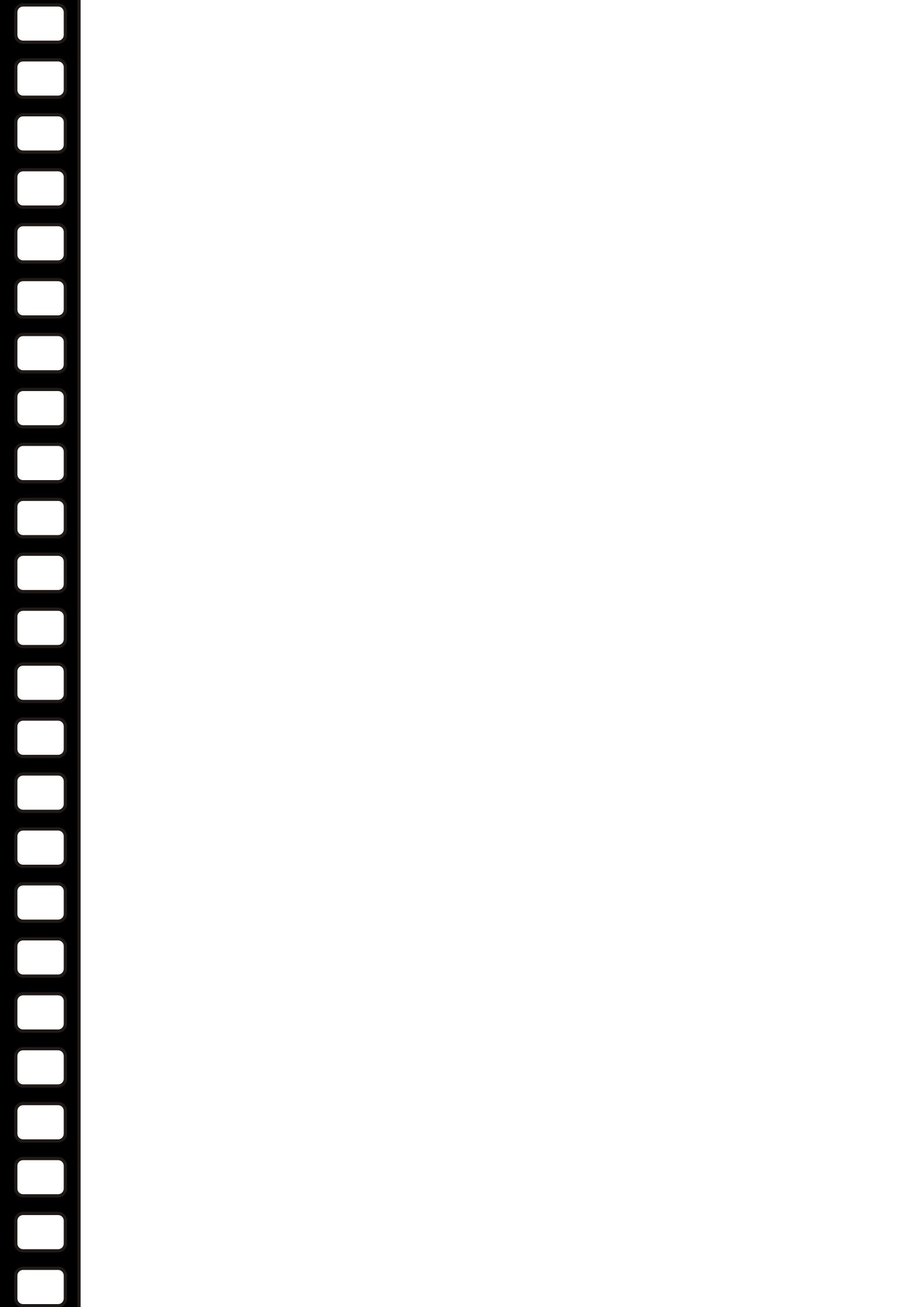

GYMNÁZIUM TIŠNOV

Léto 2024

LÉTO 2024

<u>RUBRIKA DOPORUČENÍ</u>	4
<u>FILMY NA LÉTO</u>	4
<u>RUBRIKA UMĚNÍ</u>	6
<u>MATURITNÍ POČTENÍ NA POKRAČOVÁNÍ</u>	8
<u>PRÓZA ŽÁKŮ</u>	9
<u>NIHILISMUS V NEBI</u>	9
<u>KREATIVITA V EXAKTNÍ VĚDĚ ANEB POD NULOU JE VÍCE MÉNĚ</u>	10
<u>KRÁSA</u>	12
<u>BÁSNIČKY</u>	13
<u>PLNO</u>	13
<u>ZMĚNA</u>	14
<u>BOJ</u>	17
<u>ROZHOVOR</u>	17
<u>ROZHOVOR S JIŘÍM BERANEM</u>	17
<u>PERLIČKY</u>	22

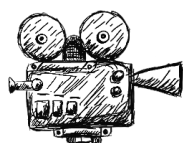
Podpořte nás:

Rád píšeš, či v hodině učitel řekl
něco nezapomenutelného?
Poděl se o to s námi a pošli to na
email:
natalie.babakova@gym-tisnov.cz
nebo písemně do schránky
v prvním patře.

LÉTO
2024

Rubrika doporučení

Slovo redakce: Čas prázdnin se nám neúprosně blíží a s ním i pro mnohé z vás spousta zábavy a volného času. Tohoto fenoménu jsme se dotkli i v textech, které uvádějí nové vydání časopisu. V první rubrice Filmy na léto vám autorka doporučuje ideální letní filmy, které určitě stojí za zhlédnutí, třeba v dlouhém letním podvečeru. Rubrika umění vás motivuje zažít něco i mimo komfort vaší televize a příjemné klimatizace a vyjít do terénu a kulturně se obohatit. Maturitní počtení na pokračování je zase pro ty z vás, kdo zrovna tápete při výběru maturitní literatury. Najdete v něm dobrou četbu, která se vám rozhodně bude hodit k maturitě i k pohodové chvíli u bazénu.

Filmy na léto

Foto: www.fandimefilmu.cz

Mamma Mia! (2008)

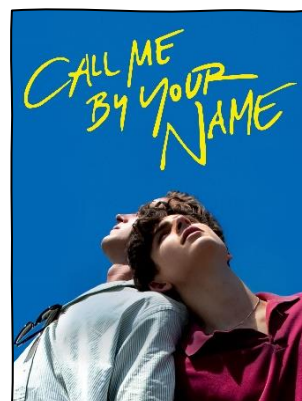
Úplná letní klasika, plná hudby od známé skupiny ABBA, kterou by měl vidět každý. Pobaví vás, zazpíváte si, přenesse vás na kouzelné mořské pobřeží a určitě se hned po dokoukání filmu budete chtít podívat do Řecka. Neskutečně vtipná zápleтка, kdy Sophie (hlavní postava) pozve na svou svatbu tři muže, o kterých se dočetla v matčině deníku. Jeden z nich je její možný otec, její matka to však neví a film se dál pozoruhodně vyvíjí.

8.5/10

Call Me by Your Name (2017)

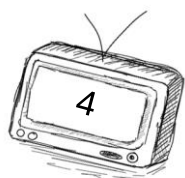
Rodina Elia pozve na léto do své vily jakožto každý rok hosta. Tentokrát se ve vile objeví Američan Oliver, se kterým se zdá, že se Elio úplně nepotkává a nechová k němu mnoho sympatií. Postupem času se jejich vztah však začne prohlubovat a začnou si být blízcí.

Romantické drama, které vás dojme a vtáhne do překrásného prostředí léta v severní Itálii. Také musím vypíchnout krásnou hudbu od zpěváka Sufjana Stevense, která doladí už tak dokonalou atmosféru.

9/10

Foto: www.imdb.com

Little Miss Sunshine (2006)

Nesmírně vtipný komediální příběh plný černého humoru o šílené nefunkční rodině Hooverových. Tvoří ji nezaměstnaný otec Richard, který se snaží prorazit se svojí knihou pro úspěšný život, nervózní, přepracovaná matka Sheryl, dále jejich malá dcera Olive, jejímž snem je se stát královnou krásy, dospívající bratr Dwayne, který nesmírně obdivuje Nietzscheho a je rozhodnut, že nepromluví jediné slovo, dokud se nedostane na leteckou akademii, strýček Frank se sebevražednými sklony a vulgární dědeček Edwin. Když se naskytne příležitost, aby se Olive zúčastnila soutěže krásy Little Miss Sunshine v Kalifornii, ne příliš bohatá rodina se vypraví v rozpadající se dodávce na cestu splnit malé Olive sen. Cesta se je plná zvrátů a překážek ale rodina Hooverových se nevzdává.

8.5/10

Foto: www.imdb.com

Foto: www.csfd.cz

The Parent Trap (Past na rodiče, 1998)

Hezký, pohodový, letní film, který je o příběhu Hallie, která žije na venkově v Kalifornii s otcem, a Annie, která žije s matkou v Londýně. Obě jedou na stejný dětský kemp, kde se poprvé poznají. Od začátku jim je však divné, že vypadají úplně stejně. Postupem času se sblíží a zjistí, že jsou dvojčata. Hallie chce více poznat svou matku a Annie otce, rozhodnou se proto vyměnit si role a zkusit žít naopak, rodičům o tom však neřeknou.

8/10

500 days of Summer (2009)

Tom, který je obyčejným zaměstnancem ve firmě na dárková přání, sní o najetí té „pravé“ lásky. V jeho práci se objeví nová asistentka Summer a vypadá to, že právě ona by mohla být tou ideální dívkou. Jejich vztah se pak dál vyvíjí se spoustou nečekaných zvrátů.

Romantika, která vás pobaví a dojme. Velice hezky jsou ukázány pohledy z různých dnů vztahu Toma a Summer, které ukazují, jak se lidský vztah může měnit.

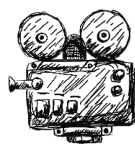
8.5/10

Foto: www.csfd.cz

Autor: Markéta

Rubrika umění

Kam za uměním a kulturou?

Ruku na srdce, koho alespoň jednou za čas nezláká kouzlo výstav, kde máme šanci nahlédnout do historie a zjistit alespoň okrajově, jak tomu bylo dříve, poznávat krásu minerálů nebo se ponořit mezi díla, u kterých se snažíme pochopit sdělení či pocity jistého umělce. A i když pojem *umění* většinou vnímáme jako plátno překryté vrstvou barev, všichni si v něm dokážeme najít to své, svůj kousek umění. Proto bych vám zde ráda uvedla několik možností, kam se podívat.

Space mission

Přáli jste si někdy obletět vesmír? Díky expozici *Space mission* to stihnete za pouhý jeden den. Užijete si interaktivní program a to celkem ve dvanácti galeriích, prohlédnete dokonalé vesmírné exponáty, zhlédnete originální dokumentární film a vyzkoušíte si vesmírný výcvik na vlastní kůži.

Foto: www.spacemission.cz/ovystave

Jak mlsaly naše babičky

Holdujete jídlu a sladkému především? Pak dorazte na hrad Bítov, kde již můžete vidět, jaké zákusky se vyráběly dříve, jaké metody cukráři využívali k přípravě pokrmů a jaké byly odlišnosti v nádobí, vzhledem k současné době. Dozvíte se také, jak probíhal vývoj kaváren a jak to bylo s její oblíbeností mezi lidmi. Výstava však bude probíhat pouze do 30. 6.

Foto: www.cestujsdetmi.cz/aktuality

Noc kostelů – Tišnov, Předklášteří

Zavítejte také do Kláštera Porta coeli v Předklášteří, kde dne 7. 6. proběhne Noc kostelů. Můžete se těšit na velmi pestrý program, uvidíte krátké taneční vystoupení tanečnic z Tišnova a okolí, jedinečnou prohlídku katedrály za doprovodu příjemné hudby. K tomu bude možnost drobného občerstvení a ochutnávka místního piva z Pivovaru Vorkloster.

Foto: nockostelu.cz/kostel/1446/#

Moravský kras pod mikroskopem

Říká se: „Kdo si počká, ten se dočká“. My už však dlouho čekat nemusíme, protože 7. 6. 2024 nám výstaviště v Brně otevře jedinečnou příležitost doplnit své znalosti o mikroorganismech, a pokochat se tak výstavou s tím související. Zároveň bude výstava obohacena o přednášku, kterou povede Ivo Pavlík z Mendelovy univerzity v Brně, která ovšem proběhne pouze dne 7. 6. v Kině Blansko.

Foto: kulturablansko.cz/program

ENIGMA – tajný svět šifer

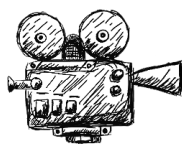
Pokud vás zajímá řešení záhad, a jste tak trochu blázni do šifrování, měli byste navštívit program ENIGMA – tajný svět šifer. Jedinečný šifrovací stroj Enigma z druhé světové války se u nás totiž bude vystavovat poprvé. Tak si nenechte ujít již probíhající akci pořádanou Technickým muzeem v Brně, která potrvá až do konce roku 2024.

Foto: www.tnbrno.cz/akce/enigma

Autor: Tereza Dvořáčková

Maturitní počtení na pokračování

Všechny nás to jednou čeká, někoho dříve a jiného později. Samozřejmě myslím maturitu, onen postrach středoškolských let. U této zkoušky máme všichni jednu společnou část a tou je čeština, proto se vám postupně pokusím poradit s výběrem knížek, které jsou v seznamu k ústní zkoušce. Každý z nás má jiné preference, co se čtení týče, tudíž vám nemůžu garantovat, že tyto knihy jsou ideální právě pro vás, ale mně osobě se četly dobře nebo mi nepřípadaly nikterak náročné. Také ve svých příspěvcích zmíním ty, které mě nezaujaly a znovu bych je opravdu číst nechtěla. Jako první bych chtěla zmínit dramata, která ve většině případů nejsou nijak rozsáhlými díly a je možné je přečíst velmi rychle. Avšak čtení dialogů nemusí být až tak jednoduché, jak se na první pohled může zdát.

První drama, co jsem kdy četla, byl *Král Oidipus* od Sofokla. Z mého pohledu se jedná o náročnější četbu, která má však velmi zajímavý děj s klasickými antickými prvky, a pokud se budete v budoucnu věnovat psychologii, určitě narazíte na termín oidipovský komplex, který dostal toto označení právě díky výše zmíněnému dílu. Pokud si na čtení tohoto díla necháte více času, popřípadě si k tomu načtete nějaký rozbor, myslím, že se nemáte čeho bát.

Samostatnou kapitolou je Shakespeare, pravděpodobně nejznámější autor řady dramát. K maturitní zkoušce máme od tohoto autora na výběr dokonce ze čtyř děl, a to *Hamleta*, *Macbeth*, *Othello* a *Zkrocení zlé ženy*. *Hamlet* je z tohoto výběru nejznámější, tudíž máte spoustu materiálů, z kterých můžete čerpat. Co se týče děje, mě osobně nejvíce zaujal *Othello*, kde jsou nejdominantnější motivy lásky, žárlivosti, nevěry a důvěřivosti. Dílo je psané klasicky blankversem, jak to má Shakespeare ve zvyku.

Lakomec je klasicistní drama od Moliéra. Hlavním motivem je láska a chamtivost. Dílo má okolo stovky stran a na drama se čte velmi dobře. Za mě je dílo ideálním adeptem kvůli relativní jednoduchosti.

Maryša od bratří Mrštíků je jedno z nejznámějších českých dramát. Mě osobně však velmi nebavilo, jednak kvůli samotnému námětu a také kvůli ději. Dílo je však znovu velmi krátké, a pokud vám nevadí silný dialekt, můžete se do něj pustit.

Jako posledního autora v tomto článku zmíním Karla Čapka. Na maturitě od něj máme na výběr dokonce z pěti titulů. Teď zde zmíním pouze dva. Jako první *Bílou nemoc*, která je zástupcem meziválečného dramatu. Hlavním motivem je nesmyslnost války a varování před násilím. Velmi důležitý je u tohoto díla dobový kontext, který při učení nesmíte opomenout. Samotný děj mě bavil. Jako poslední z děl chci uvést *R.U.R.* Jedná se o sci-fi drama s velmi zajímavou dějovou linkou, ještě když uvážíme fakt, že dílo bylo napsané před sto lety. Dílo se točí okolo továrny na roboty. Jak většina z vás určitě ví, slovo robot vzniklo právě díky tomuto dílu a stalo se mezinárodně užívaným slovem.

Autor: Existencie v(kr)ize

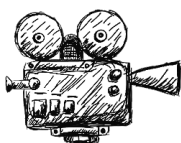

Próza žáků

Slovo redakce: Následující triáda textů je velmi odlišná, avšak s jedním výrazným pojítkem. Všechny navádějí k zamyšlení. Text Nihilismus v nebi je o naší vlastní morálce a jejím spojení s nihilismem. Kratičce avšak efektivně ukazuje jeho pro a proti a ptá se nás na jeho význam a užitečnost. Jinak řečeno, jestli má tento myšlenkový směr vůbec smysl. Text Kreativita v exaktní vědě ve mě (a pravděpodobně v mnohých z vás) vyvolává velmi známé pocity strasti matematického úkolu podobného svou složitostí snad jen úlohám Heraklovým a text Krása se věnuje rozporuplnému vnímání tohoto fenoménu.

Nihilismus v Nebi

Nihilismus je definován jako postoj popírající možnost pravdivého poznání a platnost obecně uznávaných hodnot a autorit. Jednou z forem nihilismu je praktický nihilismus, který popírá mravní hodnoty a nevěří, že by mohla vzniknout slušná společnost. My se podíváme na názorný příklad nihilismu v knížce Nebe od autorky Mieko Kawakami. Tato spisovatelka totiž dle mého názoru zobrazila nihilismus ve své pravé, nemorální podobě.

V knížce je Šilhavec, hlavní postava, šikanována partou, jejíž součástí je i spolužák Momose. Ten se nikdy týrání Šilhavce přímo nezúčastnil, zabránit tomu se však nikdy nepokusil. Jednoho dne se Šilhavec při náhodném setkání s Momosem odhodlá konfrontovat s týráním jeho party. Po tom, co Šilhavec promluví o tom, že Momoseho parta nemá právo ho bez nějakého důvodu šikanovat, Momose vyřkne: „*Lidi nedělají věci, protože na ně nemají právo. Dělají je proto, že je chtějí dělat.*“ Tato věta již ukazuje známky apatie, která jde ruku v ruce s nihilismem. Momose dále pokračuje, že nezáleží na tom, že šikanování Šilhavce je zbytečné, prostě je to tak. Jakoby říkal, že s tím nemá nic společného, a to přesto, že je šikany de fakto součástí. Říká, že to, co se Šilhavci děje, je náhoda, a že nad tím nemá moc. Svě činy omlouvá tím, že takhle svět prostě funguje, že je to jen shluk náhodných myšlenek, které buď uskutečníš, nebo ne.

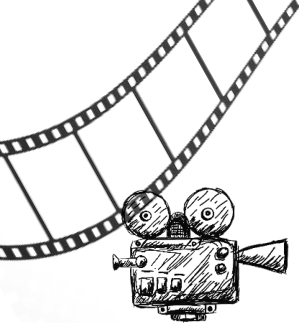
Momose také vyznačuje naprostou lhostejnost k věcem, které Šilhavci provádí a odmítá za ně brát zodpovědnost. Říká: „*Všechno se děje náhodou. Ty jsi mi totálně ukradenej a osobně mě ani v nejmenším nezajímá, co ti Ninomija a ostatní dělají. I když jsem třeba zrovna u toho, nemám na to žádný názor a nevyvolává to ve mě žádný emoce. Tyhle věci jdou mimo mě.*“ Naprostá absence empatie a lhostejnost k apatii dělá z Momoseho nelidskou bytost.

Kdyby takových Momoseů bylo více, svět by tvořila společnost, ve které uspějí jen ti nejsilnější a slabší by byli utlačováni. Znamenalo by to naprostý zánik společnosti, založené na uznávaných mravních hodnotách.

V knize je jednání postav dovedeno do extrému. Avšak trocha nihilismu je v každém z nás. Ať je to ve formě toho, že odmítáme zodpovědnost za špatnou věc, kterou jsme mohli ovlivnit dobrým směrem, nebo i v té syrovější podobě, kdy se snažíme otužit proti nespravedlnostem, a tak se stáváme k věcem lhostejní.

Autor: Milada Janíková

Kreativita v exaktní vědě aneb pod nulou je více méně

Mým prvotním plánem (možná i značně naivním) bylo napsat sem příspěvek ve formě nějaké vzrušující povídky. Leč člověk míní, test z matiky mění. Naskytla se totiž taková nevinná otázka, která si zasloužila (nebo možná chudák ani ne) menší rozbor. No a tak máte před sebou výkvět největšího intelektu, kterého je moje současné vědomí schopné.

Na úvod by bylo dobré říci, že matematika je vážně skvělý výmysl, (pře)vážně, ale občas člověka prostě zmáhá. Jestli tvrdíte, že vás ne, tak pěkně lžete, anebo jste reinkarnací Leonharda Eulera (prý nejlepší matematik historie, jo, já ho taky googlila).

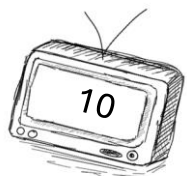
No tak tedy, jednoho krásného dne (mám dojem, že tehdy bylo hnusně a přšelo) se v jednom z testů – pokud si pamatuji dobře, byly to kvadratické rovnice – objevilo zadání: “*sestav kvadratickou rovnici s kořeny dvakrát většími než kořeny původní rovnice*”. Všechno šlo jako po másle, dokud mi milá matematika neukázala svou odvrácenou tvář. Dokážete si představit mé zděšení, když mi jako jeden z kořenů vyšlo *minus dva*? Ne? Dobrá, tak si představte, že je to podobné, jako když vám týden nepojede wifina a budete moct jíst jen kapustu kadeřavou. Protože jaké je číslo dvakrát *větší*?

Už nevím, co jsem napsala do toho testu, ale asi to nebylo nic moc oslnivého, protože do týdne na tom místě mnohem oslnivěji zářila červená propiska. Nicméně se mi tento životní dotaz zapsal do DNA a já se ho – s jistotou, že Nobelova cena je jen otázkou času – jala řešit.

Dospěla jsem rozhodně k zajímavým výsledkům, shrnutě bych je vyjádřila asi takto: nikdo neví nic. Strýček Google mi pověděl, že když chci vědět takové hlouposti, tak se se mnou bavit nebude. Dále jsem si zdvořile zakonverzovala s AI a musím říci, že to byla sice velmi plodná konverzace, ve které se mi za svoji chybu AI omluvila tolikrát jako žádný živý člověk, ale vlastně z ní nevypadlo žádné řešení. Poté, co vystřídala všechny možnosti, z nichž jsem jí každou vyvrátila nějakým argumentem nebo doplňujícím dotazem, jsme si popřáli hezký večer. Je sice pravda, že jsem jí nevysvětlila, že nepotřebuji pomoci natipovat čísla do sportky, nýbrž jen řešení matematické úlohy, ale dospěla jsem k poznání, že by ve školkách měli učit děti chování po vzoru AI, protože nikoho zdvořilejšího jsem jaktěživ nepotkala.

Nu což, když neporadí umělá inteligence, vystačím si s živou, a té máme v rodině přebytek (jsem toho živým důkazem). Když jsem vznesla dotaz v kruhu rodinném, mladšímu sourozenci zasvítla očka. ‘No to je paráda, na to se zeptám na začátku hodiny a budeme to řešit celou dobu, takže nebudeme psát ten test. Alespoň k něčemu se hodíš,’ vyjádřila se sestra. Moji rodiče chvíli polemizovali s takovou vážností, že jeden by měl dojem, že řeší složení nukleární bomby. Moje drahá matka se pak d’ábelsky usmála (v tu chvíli to skoro vypadalo, že na to složení přišla) a rozhodla se, že rozhodí sítě. A tak toho večera přistála patnácti lidem ověřeným ze všech stran vysokoškolskými tituly v telefonech anketní otázka.

Nevím, kde na všechny ty potenciálně chytré lidi vzala mamka kontakt (nepřekvapovalo by mě, kdyby občas zašla na kus řeči do NASA), ale jejich odpovědi teda rozhodně nebyly jednotné. Ze stavebního inženýra Michala vypadlo -4, *protože u záporného čísla je prý větší menší dost zákeřný*, kromě toho jsem se dozvěděla, že se taky trápí s matikou, protože ty jeho holky jsou na matiku takový... no. Taky to vidí tak, že *bud’ máte dvě jabka, nebo vám je někdo*

dluží... Nic složitýho. Nejběžnější odpověď byla -4 a pak taky, že máme veselého učitele matematiky. Taky názor.

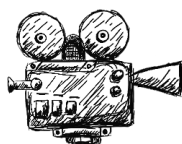
Účetní, když neposílá smajlíky, co moje máma na své tlačítkové Nokii vidí jako čtverečky, předpokládá +2, ale prý by to mohla být i 0. Ajťák Aleš přemítá, jestli - 2°C *je víc nebo míň zima než -4°C* (mně je zima do +15°C, takže těžko soudit). Učitelka matematiky č.1 si myslí, že asi 2 a další jejího druhu tvrdí, že 4. Pán Bůh ví proč.

Správná odpověď mi stále není známa (ale to hodně věcí, takže to možná nebude záhuba lidstva). Nejspíš to bude asi -4, protože to je prostě 2krát -2 (a taky to říká hodně lidí, kteří vypadají chytře). Problém je ale ten, že pak to není *větší*, protože -4 je evidentně *menší* než -2.

No nic, do budoucnosti je hlavní vědět, jestli má manžel na kontě číslo s devíti nulami před desetinnou čárkou, anebo až za. Řešení nelogičnosti matematické logiky nechám raději na jiných, já se spokojím s Nobelovou cenou za mír.

Autor: Narika

Krása

Snad už od mala se střetáváme se spojeními jako „krásný chlapeček“, „krásná holčička“. Každého z nás krása přitahuje, ale každý ji také vnímá jinak. Proč to pro nás tolik znamená? Proč se toto téma v naší společnosti tak řeší?

Poslouchala jsem podcast s názvem *Krása* od novinářky *Lindy Bartošové*, která sama byla v roce 2012 finalistkou české miss, paradoxním uvědoměním však pro mě bylo, že celá její kariéra se vlastně od té její krásy odvíjela. Podcast Sádlo redaktorky *Ridiny Ahmedové* ještě více překročil moje očekávání. Autorka v něm probírala své strasti s váhou, mluvila i o svých zážitcích z dětských odtučňovacích táborů a vše, co říkala, mi dávalo obrovský smysl. Nejvíce mě však zaujalo, jak mluvila o přijímání sama sebe, nebo o tom, jak se opravdu od malička učíme, že být krásný je něco dobrého a výhodného. Ono to tak i v naší společnosti je, jako krásný nebo sympatický máte větší možnost získat práci či lépe navázat partnerský vztah.

Ale proč je pro nás vzhled tak důležitý? Neměli bychom se naučit vnímat více i jiné kvality? Korunu tomu všemu dávají velké korporace kosmetických firem, které podporují konvenční nedosažitelnou figuru krásy tím, že nám slibují dosažení těchto standardů, když si koupíme jejich produkt. Nejsou to však jen produkty kosmetické, ale většina těchto firem vždy používá plakáty s krásnými ženami či muži s dokonalou postavou včetně dokonalého obličeje a nám nezbývá nic jiného než se srovnávat. Nesrovnáváme se pouze s modelkami na obrovských plakátech na různých budovách ve všech městech, ale hlavně i na sociálních sítích, kde na nás mají díky algoritmu větší dopad.

Je důležité opravdu rozlišovat (pro svoje psychické zdraví) rozdíl mezi sociálními sítěmi a realitou. Spousta celebrit si fotky fotoshopuje a žádné tělo přece není dokonalé. To ale neznamená, že když nesplňujeme tyto standarty krásy, že krásní nejsme! Každý z nás je něčím krásný, pro někoho více, pro někoho méně.

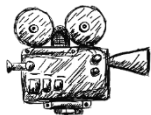
Autor: Habrovák

Básničky

Slovo redakce: Pokud máte zálibu v poezii, je tato sekce pro vás jako dělaná. Můžete si přečíst krásné básně plné emocí psané našimi studentkami či první část římského dramatu sepsaného žákem z prvního ročníku. A i když vás poezie tolik nebere, je i tak možné, že se v některém z textů najdete.

Plno

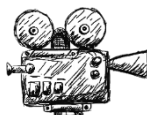
Slunce vyšlo už dávno,
já se však rozhodl ležet nadobro.
Nepohnu svaem, nepohnu myslí,
rozhodl jsem se, budu mrtvý.

Jednou zaprší,
přes mé tělo bude třístít stříbrné přežití.
Potok se nasytí, přeroste v řeku,
která ze mne bude smývat zbytky úsudku.
Mé tělo bude prorůstat mechem,
bude životu krmivem.
Stanu se půdou úrodnou snad,
stanu se cestou zapomenutou však.
Mé kosti bělostné budou s lunou se přít,
a hlavně budou srdceryvně chtít,
vyjasnit si, kdo z nich sny a vášně bude
vyslýchát,
kdo z nich falešné naděje bude udělovat.

Mé nitro zapomene, že nitrem bylo,
srdce bude postrádat to, co zbylo.
Ti co mě neznali, lítostí se budou soužit,
ti co mě poznali, smíchem budou se kroutit.
Celý svůj život němý byl jsem,
ale až hlína zaplnila má ústa, pochopil jsem.
Už chápu svou významnost, až když jsem
mrtvý,
můj příběh lidem byl cizí, když jsem byl živý.
Teď ovšem když pod půdou ležím,
bližší jsem jejich mrtvým milovaným.

Díky ti živote, díky ti za dar,
že když se mnou jsi, dechu mohu říct zdar.
Díky životu mohl jsem zemřít,
díky smrti, vím, že jsem žil.

Autor: Milada

Změna

Je ráno, je poledne, je noc.
Každý den jak obrázek,
však uvnitř křičím o pomoc.
A v hlavě nespočet otázek,
na které snad jen vítr slova zná.

Je ráno, je poledne, je noc.
Já stojím na místě s nehybnou tváří,
a život říká, toč se, jen toč.
Přec co je slunce, když nezáří?
Kdo na něj pak pohled upřít má?

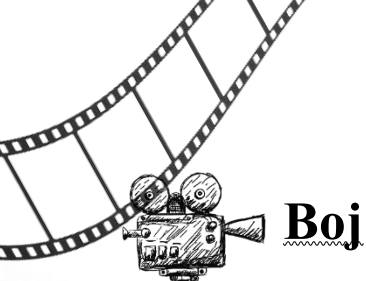
Je ráno, je poledne, je noc.
Den co den ptám se, kde je změna?
Srdce tluče, žádám až moc,
dítě, běda Ti, běda!
Narovnat a úsměv tak to má být.

Je ráno a možná noc,
pot ve tváři však na duši již klid.
Tak rozdává polibky bezmoc,
a v těle nepřestává hnít.
Tak mě pro jednou nechte bez úsměvu jít.

Autor: Terka

Boj

Za dob mýtických v Římě

1. Zpěv Tiberiův

Marta¹ já vědomě rozhněval.
Ach, bože, to jen jsem udělal.
Jinochy k Jovovi² bezcitně poslal
a sám se v své komnatě schoval.

Já líce skrz smyčku prostrčil
a ze stoličky potom seskočil.
Naposled mělce vzdech
a k smrti nešťastně uleh.

Černočerná se strž otevřela,
hrůzné zvuky vyrvaly se z temna.
Ach, nekonečně do hlubiny jsem padal,
až nakonec je nechtěně poznal.

Ted' hrůzně, strašlivě trpím
a na hochy v meči myslím,
jak ve velké falanze³ se strachem dřepí
a prokletými jen myšlenky svou mysl plní.

Čůrky krve jim po kolenou sjíždí,
neb šípy se jim do torza ryjí.
Lodě se ke Kartágu⁴ zezadu plíží,
krev se slzami se na palubě mísí.

Jen jediného konce to má!
Añ samotný Neptun⁵ je nezachrání!
Añ samotný bůh moře je nezachrání!
Neb jen jediného konce to má!

Juž je pozdě, není čas!
Voda do podpalubí prudce prýští!
Oči otroků na to ustrašeně třeští!
Juž je pozdě, neb nic tu hrůzu nezachrání!

Paluba se vodou kvapě plní
a zdárná výhra žádná není.
Každá loď, krom třech, hned utonula.
pod hladinu moře příd' jejich se potopila.

Féničtí⁶ vojáci římské falangy plení,
neb nezůstane žádný římský živý.
Poslední z nich do krajiny prchají
a hlasitě o pomoc bezmocně volají.

Kartaginští na koních jezdcí,
ach, bože, to viděti nechci,
pronásledují je do houštiny daleké,
až nezbyde muž ženě žádné.

Velitel jejich horečně na koni cválá
s pomstou, jež v rukou mu třímá.
Ať zničí všechny Římany živé,
s myšlenkou na své vojáky padlé.

Ach, Marte či Plutone,
proč takto trestáte vy mne?
Že na jinochy se musím dívat mladé,
jak hynou a naděje jejich jsou mrtvé.

„Za to můžeš jen ty sám,
nikdo jiný, jen ty sám!
Dím takto já, Pluton, vám.
Vám je dost a málo toho nám.

My ztrestáme tvé muže,
abys viděl, kdo za to může.
Ty budeš se dívat,
jak každý život, jenž si znal, padne,
až krásná hvězda jejich života zhasne.”

„Samotný já Mars ti teď a tu mocně káží,
že všichni tví vojáci poslaní ke smrti
životy své nad hladinou udržet nedokáží.
A draví ptáci je oberou do hola do kosti.”

¹ Mars – římský bůh války

² Jupiter – nejvyšší římský bůh vládnoucí nebesům a hromu

³ falanga – sevřená obdélníková formace pěchoty

⁴ Kartágo – město ležící na africkém břehu Středozemního moře

⁵ Neptun – římský bůh moří, jezer a pramenů

⁶ Féničtí = Kartaginští – obyvatelé Kartága a starověká námořní velmoc

„Tot' tvůj trest!
V bázni do konce konců všech žít budeš,
do konce odpustit si nedokážeš.
Tot' tvůj trest!”

„Plutone, tvůj trest je hrůzný,
je jednou z možností strašných.
Já o odpuštění prosím,
o nic víc ani žádat nesmím.
Mé muže pust' z rukou svých mocných.

Mne si muč, jak zlíbí se ti,
ale mé vojsko nech býti.
Plutone, vládce podsvětí,
jen to žádám.“

„Za strast svých mužů sám si můžeš,
a nijak svým druhům nepomůžeš.
Za tyrana tě proklínají
a ke mně teď posílají!”

„Kvůli své hamižnosti jsem vše ztratil,
římský lid kvůli mne padne a já se ztratil.
Ženy a děti prchnou pryč malé
a za sebou nechají jen ty slabé.

To je konec Říma!
Mé impérium bude na kusy rozerváno
a budu přihlížet, jak zbyde jen prázdno.
To je konec Říma!“

Fénický na koni hřmotný velitel jede,
vítězstvím je povzbuzen.
Dohání mladíky s kladivem,
a kavalerii velkou za sebou svou vede.

Cákance krve zem ohazují,
jak on kladivem ve vzduchu máchá.
Děti malé k Plutónovi posílají.
Řve a naříká při útoku mládež plachá.
Tři poslední lodě pryč prchají,
a ty fénické je následují.
Z tisíců zbylo jen mladých,
na tři lodě a sta starých.
Řím nemá šanci!
Celé námořní vojsko za nimi pluje,

když do vlastní tři se vrací sluje.
Řím nemá šanci!

Vodu prořezávají lodě mohutné jen tři,
a na souši za nimi zemřeli všichni bratři.
Každý římský voják na zemi jen ležice,
když kartaginský pozemní velitel pějíce
nad svými hrdými jezdci na koních,
v sedlu na mohutných tvorech stojících.

Hled'! Co támhle je?
V jedné z lodí třech,
z jedné stovky všech,
jeden mladý žije.

Jen jeden jediný,
mezi starochy schovaný.
Prudce pryč prchají
a na znamení čekají,
až na pomoc lodě jim připlují,
a Římaní jim ze zad útok strhají.

Strach všech na palubě sílí,
Zora⁷ za mračna zalezla,
a naděje jediná se ztratila,
neb jen jediný mrak je bílí.

Pro lodě tři se konec blíží
a první kapky padají
a prostor před nimi se plní
Plutonovou bezednou strží.

Ten mladý důležitý velmi je,
syn mrtvého krále svého to je.
Ten jediný musí přežít,
ten jediný musí vládnouti.

Hodiny se nahánějí,
v bouři, na moři,
nikdy nepřestávají.
A jejich srdce děsem hoří.

„Plutone, tě prosím,
pust' loďstvo ze spárů svých.
Plutone, tě prosím,
zanech na zemi věk mých mladých.

---

⁷ Zora – básnický ranní červánky

Ať žijí, jak žijí,
a milují, jak milují.

Plutone, tě prosím,
nedělej, co děláš,
a neudělej, co hodláš.
Plutone, já tě prosím.”

„Tvůj trest
to jest,
abys nikdy nepoznal mír.
Aby tvé loďstvo posedl vír.

A tvoje vojáky opačným směrem vzal
a tvůj syn ke králi Kartága se dostal.
Tak já, všemocný Pluton, káži ti,
stejný už nikdy nemůžeš být!

Ty budeš se dívat,
jak tvůj lid umírá.
Neuposlechneš, běda ti,
nebo syna král utýrá.

Až začnu teď foukat,
ty budeš se dívat,
jak vojáci tví se k nepřátelům vrací
a jejich víra ve výhru se postupně ztrácí.”

„Zadrž, teď mluvím já, barbare,
já Jupiter jsem všemocný.
Přišel jsem ti na pomoc, Tibere,
vládce Říma padlý, nemocný.

Tibere, ty strašlivě si se zbytečně provinil,
ty všechny jinochy ke mně poslal.
Trest, bídniku, čeká tě. Jak ses provinil!
A z toho si pak sám nespál.

Plutone, starým ještě šanci dej,
horší trest pro ně než pro něj.
Však s mladým si, co chceš, udělej
a Tibere, ty nad ním oslavně pěj.

Že pro ně a pro Řím se obětuje,
aby v budoucnu nikdo nevěděl,
jak se on, syn tvůj, jmenuje.
Aby to nikdo nikdy nevěděl!

Jednu noc navíc jim dej,
aby sis trest po něj,
jeho krev, syna mladého, rozmyslel,
aby jeho syn tu s ním hlavou dolů visel.

Neboj, Plutone, on také se proviní
a vedle otce se do okovů zavěsí tvých,
abys je držel v rukou svých velikých.

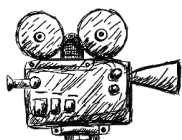
Autor: René Batelka

Rozhovor

Slovo redakce: Jako poslední text před perličkami si pro vás Martin připravil rozhovor s prof. MUDr. Jiřím Beranem, CSc., epidemiologem a významným absolventem našeho gymnázia. Dozvíte se v něm střípky z jeho mládí, o tom, jaký byl gympl za něj, jeho další studia, náplň jeho běžné práce i jeho kontroverzní názory spojené s kritikou řešení pandemie covidu-19.

Rozhovor s Jiřím Beranem

Jiří Beran je mezinárodně oceňovaný epidemiolog a vakcinolog. Je předním českým odborníkem na tropickou a cestovní medicínu, kterou se zabývá ambulantně v Hradci Králové. Mimo jiné působil jako obvodní epidemiolog pro Moravu, stojí za založením Sérové banky Armády ČR, podílel se na vývoji vakcín proti hepatitidě A i B, lymeské borelióze a dalších. Profesor Beran se stal zdrojem inspirace nejen profesní, ale i morální. Je živým důkazem, že slušnost a pokora úspěšným a vzdělaným lidem není cizí. Moc si vážím toho, že přijal žádost o rozhovor a mohl se tak s námi podělit o své poznatky.

Narodil jste se 21. února 1960 a vyrůstal jste v Tišnově v ulici Revoluční. Co Vás v dětství bavilo?

Nejvíce sport. My jsme chodili na ulici a tam jsme sportovali. Nejvíce jsme hráli vybíjenou, potom se najednou objevil badminton, takže jsme hráli badminton a v menší míře jsme hráli fotbal. A když jsem potom přešel v základní škole na 2. stupeň, tak jsem začal hrát basketbal, a když jsem přišel na gympl, tak jsem šel ještě hrát ten basketbal do Brna. Takže mě ten sport vlastně pořád provázel, a to bylo to nejdůležitější z mého dětství. Sport, sport a zase sport.

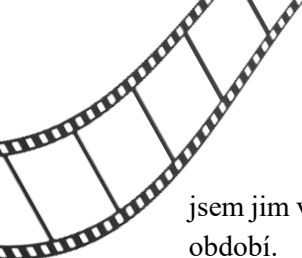
Kdo byl v dětství Vaším vzorem?

Já si myslím, že jsem neměl v té době nějaký vyhraněný vzor, protože přeci jenom v té době byly vzory – a to neříkám s žádným despektem – traktorista v JZD nebo horník v dolech v Ostravě. To byli hrdinové. Pro mě hrdinou, člověkem, kterého jsem si nesmírně vážil, byla má třídní učitelka na základní škole, paní Marie Mrázková. A ta mě tedy si myslím, že ve mně vybudila takovou touhu něco dokázat, a která už tehdy věděla, že bych chtěl jít na medicínu, a tak mě v tom podporovala. Takže jako vzor v životě jsem měl ji. Chtěl jsem, abych vůči dnešní době měl přístup ke studentům velmi podobný, jako byla paní Marie Mrázková.

A jak celkově na Vaše studium na gymnáziu vzpomínáte?

Tak... To jsou jedny z nejkrásnějších roků v životě. To potom uvidíte, ta přátelství, která navážete na střední škole na gymnáziu, jsou na celý život. A když toho člověka potkáte po 20–30 letech, to je jako kdyby ty roky mezi tím nebyly a vy se bavíte stejně, jako kdybyste vyšli ze třídy na přestávku na chodbu a tam se začali bavit. Čili jsou to pevná přátelství. Druhá věc, kterou já mám spojenou s tím gymnáziem, že to je vlastně období v životě, kdy se vám začíná něco dařit, a vy jste jako člověk plný ideálů. A myslíte si, přistupujete ke všemu idealisticky, že všechno bude správné a že všichni budou mluvit pravdu a všichni budou dělat správné věci, a to samozřejmě, o něco později v životě, dostanete několik ran, které vám ukážou, že to tak není. Tyto ideály, ty jsou úplně nádherné, protože si myslíte, že život bude úžasný a pěkný. Já jsem to možná už kdysi někdy říkal, že vlastně závidím svým 3 kolegům, se kterými jsem chodil do ročníku s Ivanem Miovským, Radkem Hortem a paní profesorkou Hankou Švábenskou. Takže

jsem jim vždy záviděl, že na této škole zůstali a zůstali v této atmosféře. Takže si myslím, že to je úžasné období.

My jsme měli také štěstí na učitelský sbor, pro mě takovou ikonou, kromě všech ostatních, byl pan profesor Tesař, který nás měl na tělocvik, ale který formoval můj charakter k tomu, abych byl člověk odpovědný a cílevědomý a že se všechno dá dělat s nadhledem, on se nikdy nezlobil, nerozčiloval a vždy se usmál. Takže úžasný člověk.

Které předměty Vás nejvíce bavily?

Které nejvíce? Já si myslím, že to byla určitě biologie. Musím ale říct, že pan profesor Šťourač, který nás učil fyziku, ji uměl velmi dobře podat, ale on možná nevědomky, možná vědomky, zavedl podobné studium, jako je na vysoké škole. My jsme si naprosto přesně dokázali vypočítat, kdy budeme zkoušeni, a k tomu datu jsme tu fyziku museli umět. Fyzika nebyla špatná.

Jedno z nejkrásnějších období jsem zažil s paní profesorkou Ruštínskou, která byla akademickou malířkou a u nás na gymnáziu vyučovala výtvarnou výchovu, ona přicházela s neotřelými technikami. Dělali jsme obtisky řezu dřeva, ty jsme potom vystříhovali a dělali jsme z toho koláže a ty koláže se doplňovaly třeba narýsovaným jeřábem. Chtěla třeba vědět, jaká byla naše nejoblíbenější kniha a jakou obálku bychom k tomu navrhli. To byly úžasné projekty a mně se to strašně líbilo. Myslím si, že jsem 2–3 práce měl na výstavě, i když jsem z gymnázia potom odešel. Ona byla dobrou duší, která v nás dokázala probudit lásku k výtvarnému umění.

Ale pan profesor Komprš, který nás učil matematiku, ten byl o trošičku starší, než jsme byli my. Já si dodnes pamatuji příklad od maturity z matematiky, který zněl: „Je dána koule o poloměru r , spočítejte, kolikrát je její objem větší, než je objem největší vepsané krychle.“ To se dá jednoduše samozřejmě spočítat i dneska, ale bez logického myšlení a bez matematiky pana profesora Komprše... A i když jsem chtěl dělat medicínu, miloval jsem rýsování. Já jsem si přivydělával tím, že jsem za 5 Kč svým kolegům dělal rysy, které se měly udělat, třeba průnik 2 rovin. Dnes vy to neznáte, ale my jsme měli fixírku a fixírkou jsme museli vybarvit různé části... Byly to krásné roky na gymnáziu.

Po maturitě v roce 1979 jste studoval jste na Lékařské fakultě v Hradci Králové...

Tam je všeobecné lékařství. To studium je šestileté, ta fakulta je součástí Univerzity Karlovy, takže promujete na Univerzitě Karlově a získáváte diplom. Následuje 2leté období, kdy musíte strávit na různých odděleních v nemocnici, tzv. popromoční příprava, v rámci popromoční přípravy získáváte základní atestaci a jste oprávněn vykonávat lékařské povolání v daném oboru. Já jsem tento pobyt měl ve Vojenské nemocnici v Plzni a poté jsem byl přemístěn jako epidemiolog do Kroměříže. Tam jsem byl 3 roky. Pak jsem se vrátil zpět na Vojenský lékařský výzkumný a doškolovací ústav, už v té době se změnil na Vojenskou lékařskou akademii, kde jsem nastoupil v roce 1990, a někdy od roku 1992 jsem tam dělal zástupce vedoucího katedry epidemiologie, poté mezi lety 1994–1997 jsem dělal prorektora pro vědu, výzkum a zahraniční kontakty. A na té Vojenské lékařské akademii jsem zůstal v uniformě do roku 2001. Od roku 2001, respektive 2002 jsem poté měl soukromou praxi na takovém centru očkování a cestovní medicíny, ale paralelně jsem do roku 2008 působil na Klinice infekčních nemocí fakultní nemocnice v Hradci Králové, kde jsem toto centrum vedl. A od roku 2004, v příštím roce to bude 20 let, jsem vedoucím pracoviště tropické a cestovní medicíny a očkování institutu postgraduálního vzdělávání ve zdravotnictví, dříve institut, ve kterém se skládaly popromoční atestace, když člověk chtěl mít nějakou specializaci.

Já bych se ještě vrátil k tomu, kdy jste po studiu Lékařské fakulty v HK pracoval jako obvodní epidemiolog v Kroměříži... Co práce obvodního epidemiologa obnáší?

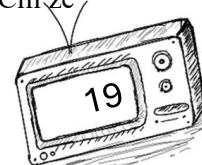
Obvodní epidemiolog má pod sebou nějaké území, kde jsou nějaké útvary a musí tam řešit výskyt epidemií. Já jsem, dneska by se nad tím někdo pouсмál, měl na starost celou oblast Moravy od severu až na jih, s výjimkou města Brna. Takže těch útvarů a zařízení tam bylo, já si myslím, přes stovku. A když si vezmete, že v té době se ještě neočkovalo ani proti spalničkám, zarděnkám, příušnicím, tak v té době pořád byly nějaké epidemie. Buďto z jídla, nějaké enterotoxikózy, nebo epidemie přenosných onemocnění. Na podzim byla velká část věnována tomu, že se očkovalo proti chřipce, takže to jsem musel pořád někde vyjíždět. Takže já jsem byl pořád někde na cestách a něco jsem musel řešit. Takže taková je práce, když se vám vyskytne epidemie žloutenky, tak to je těžší, než když je to výskyt respiračního onemocnění. To se snad ani moc neřešilo, ale výskyt nějakého závažnějšího, zažívacího onemocnění, kdy najednou máte 150 lidí, kteří zvrací a mají průjem, a vy to musíte zjistit, proč to vzniklo, teď máte jedny kasárny a musíte v rámci těch kasáren najít prostory, kde ti lidé zůstanou. Musíte je oddělit, musíte pro ně zajistit oddělené stravování, které jim tam někdo přináší, musíte zajistit provádění dezinfekce. Pro mě to byla úžasná škola...

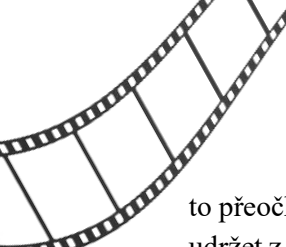
Poté jste pokračoval jako odborný asistent a v roce 1994 jste se habilitoval. A to mě zaujalo, založil jste Sérovou banku Armády České republiky.

Ano, ano... to bylo i obsahem té habilitační práce. Protože vojáci se v té době, nebo chvíli předtím, vrátili z Války v Zálivu. Řada z nich měla nevyjasněná onemocnění a nikdo si s tím nevěděl rady a já jsem říkal, tak pro nás to může být poučení v tom, že vlastně bylo nejideálnější, kdyby každý voják, který bude odjíždět na misi do zahraničí, předtím uložil vzorek krve do Sérové banky a odjede do zahraničí, a když se vrátí, tak tam dá druhý vzorek, a když máte podezření na nějakou chorobu, tak můžete porovnat oba dva vzorky a vidíte, jestli ten člověk tu chorobu prodělal už předtím, než odjel, anebo jestli to vzniklo až na té cestě, protože první vzorek je prázdný a v tom druhém máte nějakou odpověď. To samozřejmě se takto řekne jednoduše, ale bylo to velmi komplikované z hlediska legislativního, to znamená, aby se to dalo každému nakázat, tak to musel být velmi specifický legislativní proces, ten proběhl, v armádě probíhá tzv. „nařízení náčelníka generálního štábu“, a potom musíte mít technické zabezpečení. To znamená, musíte mít někde hluboko mrazicí zařízení s naprosto jasnou evidencí, kam se nikdo jen tak nedostane a nemůže s tím nikdo manipulovat, musíte mít ty data v anonymizované podobě. My jsme v té době, a to bylo součástí té habilitační práce, my jsme pracovali s tím, jak vzorek zamrazit. A vy vlastně pracujete s tím, že když vzorek zamrazíte strašně málo, tak ve své podstatě vy mu ubíráte vodu a zvyšuje se koncentrace iontů a čím déle to necháte v určitém období, tak je to velmi silný solný roztok, který může poničit imunitní odpověď. Tam je potřeba to rychle zamrazit na 70 °C a vy to poznáte, že to je v pořádku, podle toho, že vzorek není vůbec vodivý, nebo ta vodivost se tam úplně změní. Čili to je natolik zmrzlé, že tam žádný iont nedokáže putovat. A to se podařilo, takže tam se, ono to funguje přes 20 let, zjistilo, že to musí být velké hluboko mrazicí zařízení, na nejméně -70 °C. A tam je to uloženo.

Později jste se začal zabývat vakcinací a vývojem očkovacích látek proti různým onemocněním. Co byste nejvíce vyzdvihl, co Vás nejvíce bavilo?

Tak ono záleží na tom, co je pro vás důležité. Pro mě bylo třeba důležité, a teď to vyjde velmi brzy do měsíce (do května 2023, pozn. red.), publikace, která shrnuje data z 20letého sledování lidí, kteří byli očkováni proti klíšťové encefalitidě základním schématem a jedním přeočkováním. Čili pro některé z nich to bylo 18 let a pro některé 15 let v závislosti na tom, kdy to přeočkování bylo, kdy my jsme zjišťovali každý rok, zda jsou ještě chráněni, nebo ne. A ukázalo se, že 99 % z nich chráněno je. Čili že

to přeočkování není potřeba provádět každých 5 let. A já jsem velmi hrdý na to, že se mi podařilo 20 let udržet z 200 lidí 96 %. Čili když k vám chodí 200 lidí do stejné ordinace 20 let jenom proto, že vy chcete zjistit, jak oni jsou na tom po tom očkování, tak to má ve světě jakoby velký ohlas. A z těch vakcín, se kterými jsem pracoval, tak samozřejmě my jsme velmi dobře pracovali s kombinovanou vakcínou proti žloutence A, B, já jsem měl na sledování 15 let mladé lidi, abychom věděli, zda to pro ně z dlouhodobého hlediska znamená také nějaká negativa, nebo jak oni vydrží se svojí imunitou a podobně.

A od roku 1997 dodnes se zabýváte problematikou cestovního lékařství?

Tehdy se ukázalo, že lidé cestují víc a víc a nejsou chráněni. Ve světě taková centra vznikala, vznikala hlavně ve Švýcarsku, Kanadě, Spojených státech, a u nás se řeklo, že by to mělo vzniknout také. My jsme o tom hovořili na půdě odborné společnosti, společnosti infekčního lékařství a řekli jsme si, že si založíme svou sekci tropické a cestovní medicíny. Já jsem měl možnost tam dělat předsedu po 2 volební období a snažili jsme se to rozjet i v České republice. Tam se určitě dočtete, že já jsem přispíval za Českou republiku do mezinárodní spolupráce klinických pracovišť. To se jmenuje dodnes TropNet Europe.

Jaký je tedy Váš běžný pracovní den?

Mám dny, kdy učím v Institutu postgraduálního vzdělávání, kde já mám kurzy právě z tropické a cestovní medicíny a z očkování. Tyto kurzy jsou pro lékaře, kteří ten kurz chtějí nějakým způsobem absolvovat. Některé dny trávím v Praze, jiné dny trávím u sebe v soukromé ordinaci, kam mně dochází lidé na očkování anebo na nějakou poradu před cestou do zahraničí, či po návratu. Potom ke mně dochází lidé kvůli vývoji nějakých očkovacích látek. V poslední době my pracujeme na projektu určité očkovací látky proti některým infekcím močových cest, čili když lidé měli opakovaně záněty močových cest, tak přišli k nám a my jsme jim aplikovali vakcínu a zkusíme, co to udělá. Je to velký mezinárodní projekt, do kterého by mělo být zahrnuto až několik desítek tisíc lidí po celém světě.

V minulosti jste opakovaně kritizoval plošné testování a nošení roušek ve školách.

To určitě. Naprosto zbytečné, protože když jste se podíval na to testování v těch školách, tak se zjistilo, že ty testy stály v průměru, v každý časový bod, stály řekněme od 16 do 20 milionů korun. A když jste to měl dvakrát do týdne, tak to bylo 40 milionů korun. A když to bylo za měsíc, tak si dokážete spočítat, kolik to bylo. A ta výtěžnost, ta pozitivita testů byla okolo 0,025 % do 0,05 %. Čili přibližně půl promile těch studentů a žáků bylo pozitivních. Což je strašně málo na to, abyste na to vynakládal tak velké prostředky. Ale to by nebylo nejhorší, nejhorší na tom bylo to, a to se zjistilo další analýzou a dohledáváním, že ti žáci a studenti, přibližně 100 pozitivních žáků a studentů, nakazilo dalších jenom 30 lidí. Čili tam to slavné reprodukční číslo bylo 0,3. A my jsme slychali, že když reprodukční číslo bude 0,7, tak se nemusejí dělat vůbec žádná opatření. Tam u těch žáků a studentů bylo reprodukční číslo 0,3. To nemělo vůbec žádný smysl a stálo to strašných milionů.

Může rouška běžnému studentovi uškodit?

Ta rouška vám vlastně znemožní běžný kontakt se zevním prostředím. A v tom zevním prostředí jsou miliony původců, které vy inhalujete, a ti původci se snaží na vašich dýchacích cestách se dostat přes ten halém a ty působky, které vy tam máte, a chce se dostat do vašeho těla, a tím vy si trénujete imunitní systém. Když to neuděláte, to je to, co jsme poté viděli u běžné chřipky. Vy, když proděláte nějakou infekci, máte nějakou imunitu a ta imunita vás zkríženě chrání i proti trošičku změněnému původci. Ale když si dáte roušku, tak jste prodělal nějakou infekci a za 2 roky je ten původce úplně jiný, tak ta následná infekce je podstatně horší. Je to přirozené být exponován vnějšmu prostředí.

Na covid je pak vyvinuté očkování. Má toto očkování smysl pro zdravé studenty?

Vůbec ne. To je vakcína, která se měla aplikovat pouze rizikové skupině a nikdy se neměla aplikovat lidem, kteří, jakmile jednou prodělali covid, tak mají vcelku solidní ochranu pro to, aby i při změně toho původce covidu byli zkříženě chráněni, a ty další nebudou probíhat tak těžce. Kdo to prodělal, tak ten nemusel být očkovan, a jinak u běžného, mladého, zdravého člověka covid nezpůsobil žádné těžké průběhy, pobyty na JIP nebo úmrtí, to je naprosto raritní. To bylo zbytečné. Kdežto u lidí, kteří byli riziková, a těch rizikových lidí nad 65 let z celkového počtu bylo rizikových pouze 2 %, tak u těchto lidí to význam mělo. Kdyby oni tu vakcínu nedostali, tak by zemřeli. I kdyby ta vakcína způsobovala nějaké vedlejší účinky, a my je dodneška neznáme, protože to nevíme, protože to ani nesledujeme, což je samozřejmě velmi špatné, tak měli být ti senioři, kteří měli být očkovaní, velmi intenzivně sledovaní z hlediska bezpečnosti té vakcíny.

Bezpečnost vakcíny se zkoumá tak, že sledujete v intervalu 3, 6, 12 měsíců počty zemřelých, hospitalizovaných mezi lidmi, které jste očkoval, a k tomu vyberete ty, kteří odpovídají podle osoby, místa, času a kteří nebyli očkovaní. Dále se podíváte, jestli těch očkovaných nebo neočkovaných nezemřelo více, a to je důležité a neudělalo se to.

Někteří - dokonce i Ministerstvo zdravotnictví Vás za tyto Vaše názory nazvali dezinformátorem. Cítíte se jako dezinformátor?

Já jsem se nikdy necítil jako dezinformátor, a jestli to tak někdo vnímá, tak to je jeho problém. Samozřejmě si vezměte, že v oblasti epidemiologie jako nenajdete někoho, kdo by byl více vzdělanější v oblasti epidemiologie, než jsem já. Já mám kandidaturu epidemiologie, jsem docentem epidemiologie, jsem profesorem epidemiologie. Nás jako lékařů v České republice je 54 000. Vy z těch 54 000 vezmete toho jediného, který má nejvyšší kvalifikaci, a řeknete, že je dezinformátor. To asi... to vás buďto musí rozesmát, nebo se to vzpírá jakékoliv logice.

Proč si myslíte, že Vás MZ prohlásilo dezinformátorem?

To já nevím. Já si myslím, že za tím jsou další zákulisní hry, kterým já vůbec nerozumím, a vůbec mě to nezajímá. To, že já budu, nebo nebudu dezinformátor, mi nesníží ani nezvýší daně v mé soukromé ordinaci a také mi to neubere ani nepřidá lidí. Ti lidé, kteří za mnou chodí, mi věří, protože mě znají 30 let z mé praxe, a vědí, že jsem solidní člověk, zodpovědný člověk a odborník, čili ani na ně to nemá vůbec žádný vliv. A jak jsem říkal, pro můj osobní život to nemá už vůbec žádný význam.

Autor: Martin

Perličky

Zelinková: „Děcka, myslíte, že se mi zvýší IQ, když si sednu vedle Honzy Nečesala?“

Rozhovor Minaříkové s Kubátem:

Kubát: „Tak kdo mě sháněl?“

Minaříková: „No já, jestli tě můžu znásilnit o podpisy!“

(Máme druhou hodinu matiky v jeden den)

Špačková: „Jako bych vás dneska už viděla.“

žák: „Jen jestli nás nevidíte dvakrát!“

žák: My máme zítra přednášku o depresi a úzkostech, tak bych mohl odejít dřív, abych si ten test opravil.

Špačková: Ne, to nedělejte, abyste tu depresi potom nechytli.

Richterová: „Co nás teďka baví? Křemík nás baví? Pálení žáhy nás baví?“

Drlíková: A tato část mozku má za úkol řídit pudové chování, takže třeba když jde na zvířata jaro a mají potřebu rozmnožování se. Lidé to tak nemají, i když vím, že na některé z vás jde jaro po celý rok.

Matula: Kdybych zapomněl, užijte si Velikonoce se vším všudy. Tedy pokud vám bylo osmnáct.

(žák hledá sešit)

Matula: Ale občanku mi ukazovat nemusíš.

(žák přišel pozdě do výuky, ujel mu vlak)

Matula: Utekl ti vlak, doslova i obrazně.

(žák nechápe)

Matula: Nejdříve jsi nevěděl, co máš dělat, a teď se díváš na jiné, co máš dělat. Udělej reklamu spojení „ujel ti vlak RegioJet“ a máš vyhráno: „Utekl ti vlak, Klugervlak“, tak to nazveš... To je jedno, já se prostě potřebuju nějakým způsobem zabavit, ne?

Zvoníčková: „Děcka, jdu koupit chleba. Vy máte všechno?“

Hermann: „To je drlíkovina!“

Redakce:

Natalie Babáková

Eliška Šafářová

Rostislav Vermouzek

Laura Pelčáková

Ilustrace:

Laura Pelčáková

Grafika:

Rostislav Vermouzek

Vojtěch Ondráček

Poděkování:

Mgr. Petr Matula, Ph.D.

Mgr. Helena Zelinková

